

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÉS

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΠΑΝΩ—κάτω, δεκατρείς χιλιάδες άνδρες, στρατιώτες και αξιωματικοί, βρισκόντουσαν κλεισμένοι σάν ποντίκια μέσα στην Πράγα, δίλον εκείνο τό φριχτό χειμώνα.

Μά εκεί τούς βρήκε Ξαφνικά ό βαρύς χειμώνας. Μήνες τό χιόνι τούς έξωνε ένα μπόι ύψος κα' ό έχθρός τούς τριγυρνούσε από παντού. Έρείτια πειά ό νυχτερά από τις κακουχίες, φρόιοι από την πείνα και μισόγυμνοι, έβγιναν με τη σειρά τους πολιορκημένοι. Συπόλητοι στο χιόνι, μελανοασμένοι άπ' τό κρύο, με άδεια την κοιλιά τους, κρατούσαν με τά δόντια την ψυχή τους και πολεμούσαν κάθε μέρα τόν έχθρό, πού, κοιάθοντας την άδυναμία τους και την οικτρή κατάσταση τους, προσπαθούσε να τούς Ξαναπαρή πίσω την Ξακουστή έκεινή πόλι.

Άνισχύια τρομερή γέμισε τό μικλό του άρχηγού τους, του στρατάρχου κόμητος Μπέλ "Ιλ. Έβλεπε τόν κίνδυνο της άχρημασίας άμεισο, να χτυπήη την πόρτα του στρατηγείου του. Κι' έτρεψε τό άτρομο ός τότε παλλήκαρι, μήπως παραδοσιασαστεί έκεινά, τόρα πού είχε φτάσει μέσα στο λιμάνι, έπει' από άπειράατες φουρτούνες.

Πέρασαν πολλές βδομάδες... Τό παγωμένο Ξεραθόρι θέριζε τούς άνδρες, τό χιόνι τούς κοκάλιαζε κα' ή πείνα τούς άποτελείονε. Από καιρό είχαν φραγωθεί τά άλογα του στρατού και τόρα οι στρατιώτες είχαν βάλει χέρι στις γάτες και στούς σάλους.

Η κατάσταση ήταν πειά άπελπιστική. Έπρεπε να Ξεφύγουν με κάθε τρόπο την καταστροφή. Έπρεπε ν' άδειάσουν κρυφά την πόλι και να ύποχωρήσουν προς τά Ιταλικά σύνορα, όπου βρισκόντουσαν δικό τους. Μά πώς ;

Γιά να τό βρη αυτό, ό στρατάρχης κόμης ντε Μπέλ "Ιλ, κάλεσε τούς στρατηγούς του και τά έπιτελεία τους σε σύσκεψη... Έξετάστηκε τό σχέδιο της εκκενώσεως και της ύποχωρήσεως άπ' όλες τις μεριές, μά βρήθηκε ανεφάρμοστο. Δεν ήξεραν τούς δρόμους πού οδηγούσαν στα Ιταλικά σύνορα.

Κι' άν τούς πετύχανε ό έχθρός, όταν θ' αντιλαμβάνονταν τη νυχτερινή φυγή τους, σε μέση άγνωστα γι' αυτούς, μέσα στην παγωμένη και χιονισμένη εκείνη έκταση, θα τούς τσάκιζε δραστηκά κα' ανεπανόρθωτα. Έπρεπε να γίνει αναγνώρισι του έδάφους πρώτα. Μά πούος θα τολμούσε τόρα να Ξεκινηση πρώτος για να μάθη τά κατατόπια και να γίνει έπειτα οδηγός τών άλλων ;

Καμιά έλπίδα. Κανένα πρόσωπο φωτισμένο από μια σωτήρια ιδέα. Παντού δόλογορα στο σκεπτικό στρατάρχη, φάτσες κατσουρασιμένες, μέτοια Ξαρωμένα και φρόδια με άγνόνια σημμαξεμένα.

—Καί όμως θα σωθούμε ! Μπορώ εγώ να βρω δυό-τρια κατάλληλα άτομα, πού θ' άποφασίσουν ν' αναλάβουν με καρδιά μια τόσο επικίνδυνη άποστολή. Μπορείτε βέβαια εσείς, κύριε στρατάρχη, να διατάξετε δυό-τρείς άνθρώπους να αναλάβουν τό έπιχείρημα αυτό, μά χρειάζεται καρδιά και πίστι, για να τό φέρουν σε τέτοια αίσια. Από παντού μας τριγυρίζουν έχθροί, από παντού μας ζώνει τό χιόνι, από παντού μας άπειλούν κίνδυνοι στον άγνωστο και κολασμένο τουτό τόπο...

Άμέσως όλοι γύρισαν κατάπληκτοι τά κεφάλια τους προς αυτόν πού είχε μιλήσει, και ρούφηξαν με δίκα άρθωστη τά σωτήρια έ-

κείνα λόγια του, πού τά Ξεστόμισε άτάραχος, με τη γραμμάριχη, μά σταθερή και σιγαλή φωνή του.

Ήταν ένας άπρομάλλης κα' αίνιγματικός γεροντάκος, με τό άρχοντικό του πρόσωπο γεμάτο άξιοπρέπεια και γαλήνη. Κοιντός και Ξερασιανός, άεικίνητος σάν σκουρα, ακολουθούσε τό στρατό σ' όλες του τις έκστρατείες, από φίλια προς τό στρατάρχη, καθώς έλεγε συχνά. Άσπλος πάντα, μά πανταχού παρών στις μάχες, άφηρούσε τις σφαίρες και τό χάρο, τριπώνοντας στα πό έπικίνδυνα σημεία, με μια άπάθεια και τόλη ύπερφυσική.

Ήταν όνομαστή ή άσύγκριτη ψυχραιμία του άνάμεσα στις όβιδες. Έλεγε, χαμογελαστός και χαριτωμένος, άσπεια και πευράγματα στους λυσσασμένους άπ' τό αίμα πούχιναν φαντάρους, Ξεκούβε με πόνο και στοργή στούς πληγωμένους, σφάλιζε τά μάτια εκείνον πού Ξεφυρούσαν φίλωνα του τό χέρι, και μοιράζε άλύτητα τά άρθωνα λεπτά του εκεί πού καταλάβαινε την άνεχεια και τη στέρησι.

Ήταν για όλους τό στήριγμα και ή παρηγορία τους. Κρατώντας τό εύλόγιστο και λεπτό μπασιουνάκι του, έκοβε βολτίτσες Ξέννοιαστος άνάμεσα στις φρυτιές τό πανδαμόνιο κα' έπαυρνε πρέζες ταμπάκο άπ' την ταμπακέρα του, σάν να βρισκόταν στην άσφάλεια τών σαλονιών του άπέραντου μεγάρου του στο Παρίσι.

Ήταν ό μαρκήσιος ντε Κοετλόγκεν...

Κι' όμως έτρεψε κα' αυτός κάποτε—κάποτε. Ναι, Έτρεψαν τά χέρια του και ιδρώτας ψυχρός έτρεψε, για λίγο, άρθωνα άπ' τό ψηλό του μέτωπο.

Πότε όμως ; Ά... Μόνον έπειτα από κάθε μάχη και μόνον όταν διάβαζε, συνημένος με άγωνία στον κατάλογο, τά όνόματα τών σκοτωμένων.

Γιατί ; Κανένα δεν ήξερε τό «γιατί» ίσασμε τόρα. Ούτε ό ίδιος ό φίλος του, ό στρατάρχης Μπέν "Ιλ.

Έτσι μιλήσε λοιπόν εκείνη τη βραδιά ό μαρκήσιος κα' όλοι τους θαυματούμενοι, κίττασαν με κατάπληξι τό αίνιγματικό, μά και τόσο λατρευτό και σεβαστό εκείνο άτομο. Κανένος δεν έβγαζε μιλά, Κρατούσαν όλοι με κόπο και την άνάσα τους ασόμα. Πρώτος πού μιλήσε, με κάποια κρυφή έλπίδα στην τρικυμιόμενη του ψυχή, ό στρατάρχης :

—Έχεις λοιπόν κανένα σχέδιο, σεβαστέ κα' αγαπημένο φίλε μου ;

Σκόπησε με τό μεταξωτό μαντήλι του τό πρόσωπό του ό άπρομάλλης γεροντάκος, πού φαινόταν ανάλαφρα ιδρωμένο, παρά την αγωνία πού βασίλευε παντού. Έπειτα με άχουρη, μά γαλήνια φωνή Ξανάτε :

—Λοιπόν, καθώς σας είπα, Ξέρω εγώ να σας διαλέξω δυό-τρια παλλήκαρια άπ' όλο τό στρατό, πού νάχουν μερικά προσόντα, άπαραίτητα για την έπιτυχία της επικίνδυνης, μά και λεπτής άποστολής τους. Πρέπει να Ξέρουν Γερμανικά σάν Γερμανοί, να έχουν τό παρουσιαστικό Γερμανών, νάχουν ήξαιε μαζί τους πολλόν καιρό, ναίνα καταποτισμένοι στις συνθήκες τους και να τούς ντίσσουν σάν Γερμανούς φαντάρους. Ό διοικητής τών προφυλακών κύριος ντ' Αβαλόν, θα ήχη την καιροσύνη να τούς δώσει τις άπαραίτητες οδηγίες για την άποστολή τους και κατόπιν θα φύγουν και οι τρείς μαζί από τρείς διάφορες μεριές. Θα προχωρήσουν προς τά Ιταλικά σύνορα, θα κάνουν μια προσεκτική αναγνώρισι του έδάφους, θα Ξεγελάσουν τόν έχθρό, θα σημειώσουν τά μονοπάτια τους και θα Ξαναγυρισουν κοντά μας. Ό ένας βέβαια θα σκοτωθή. Κι' ό δεύτερος θα σκοτωθή ή θα πιστή, έλλειω όμως πώς ό τρίτος πάντως θα καταφέρει έπιδέξια τη δουλειά του...

Έννοιωσαν όλοι τους μια άπέραντη άνασοφία, άκούγοντας τά σταράτα και τόσο ένβαρυντικά εκείνα λόγια. Ήταν κρίσιμη τρομαχτικά ή θεσι όλων τους, μά μήπως τούς έμενε και καμιά άλλη καλύτερη διεξοδος ; Η μόνη τους σωτηρία ήταν ένας καλός και άτρομος οδηγός, για να Ξεφύγουν. Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ □ □ □

Ο Γερμανός φιλόσοφος Γε. Νίτσε. (Προτομή του Μ. Κρούζερ)

μεινοί, να έχουν τό παρουσιαστικό Γερμανών, ναίνα καταποτισμένοι στις συνθήκες τους και να τούς ντίσσουν σάν Γερμανούς φαντάρους. Ό διοικητής τών προφυλακών κύριος ντ' Αβαλόν, θα ήχη την καιροσύνη να τούς δώσει τις άπαραίτητες οδηγίες για την άποστολή τους και κατόπιν θα φύγουν και οι τρείς μαζί από τρείς διάφορες μεριές. Θα προχωρήσουν προς τά Ιταλικά σύνορα, θα κάνουν μια προσεκτική αναγνώρισι του έδάφους, θα Ξεγελάσουν τόν έχθρό, θα σημειώσουν τά μονοπάτια τους και θα Ξαναγυρισουν κοντά μας. Ό ένας βέβαια θα σκοτωθή. Κι' ό δεύτερος θα σκοτωθή ή θα πιστή, έλλειω όμως πώς ό τρίτος πάντως θα καταφέρει έπιδέξια τη δουλειά του...

νά τόν βρούν.

— Κύριε ντ' 'Αβαλόν, φώναξε ο στρατάρχης ντ' Μπέλ 'Ιλ. Γρήγορα παράταξες τών στρατευμάτων. Βασίλειμα στη σοφή κρίση του κυρίου μαρκησιού για τ'ό διόλεγμα τών καταλλήλων προσώπων, απ' τ'ά όποια εξαρτάται ή σωτηρία όλων μας...

Πέρασε μισή ώρα. 'Ο στρατός παραταγμένος άνάσινε βαρειά, μιν ξέροντας την αίτία της ξαφνικής έκείνης παρατάξεως. Μπροστά ή λεπτή σιλουέττα του άστρομιάλλη μαρκησιού, πλάι του ο στρατάρχης και πίσω τους οι σωματάρχαι του στρατού, άργοδιαβαίνουν όλου τους τ'ό μέτωπο της παρατάξεως. 'Ο μαρκησιός ντ' Κοετλόγκεν κίτταξες τ'ά τρομαγμένα και σκαμμένα απ' τ'ό μαρτύριο πρόσωπα τών φαντάρων, τούς άναμετρούσες με τ'ό μύτι του, άπλωνε με δι-σταγματό τ'ό χέρι του... μ'ά πάλι τ'ό κατέβασε και προσπερνούσε.

Μ'ά τον τώρα, Ξεχώρισε από μακριά τρεις άνθηρες και χαριτωμένες σιλουέττες, παρ'ά τ'ά κοινέλια που τούς σκέπαζαν άντι για στολή. Καί χαρούμενος, σαν ν'ά βρήκε επί τέλους έκείνο που ζητούσε, τ'άχυνε τ'ό βήμα του και σταμάτησε άνάγυρο τους.

'Ήσαν τρεις ξανθοί δραγώνοι, όμορφοι σαν όρσοερές κοπέλλες, με λυγρή κορμοστασιά, οι όποιοι, καθώς στεκόντουσαν μπροστά του προσοχή, μονάχα με τ'ά μάτια τους έδειξαν τ'ή λαχτάρα που τραυ-πέσε την ύλαρξή τους, στο άντίκρουμα της λατρευτής μορφής του!

Τους ρούφηξε άμύλητος με τ'ό μ'άτι, για μ'ά στιγμή, συγκεντρώνοντας σ' αυτό, με άφάνταστη προσπάθεια, όλες τις δυνάμεις της ψυχής του. Καί ύστερα, πάντα βουβός, με τρεμουλά έλαφρη στό χέρι, τούς έδειξε στο μαρκησιό ντ' 'Αβαλόν, λέγοντάς του με άδύ-ναμη και σταθερή φωνή :

—Νά οι τρεις άνθρωποι μας. Είπε όπως τούς χρειάζεστε. 'Εγ-γώμια άπεινήτως και προσοπαζώ έγώ. Πέστε τους τώρα έσες, στρατηγέ, τί πρόκειται ν'ά κάνουν...

Τους έρριξε πάλι μ'ά στεγνή ματιά. 'Ανασήκωσε σαν λιοντάρι τ'ό άστρομιάλλιο κεφάλι του, πήρε άγκαζέ τ'ό στρατάρχη ντ' Μέλ 'Ιλ κ'ί άποτραβήχτηκε στη σπηή του, βου-βός πάλι κ'ί αινιγματικός, όπως πάντα.

.....

Πέρασαν μέρες... Μέρες γεμάτες τρώμιου και φρόνης για όλες τις χιλιάδες τών άνθρω-πώνόν έκείνων κοινελιών, που βρισκόντουσαν άποκλεισμένοι στην Πάρνα. Μ'ά ήθελε γή-γορα ή ήμερα του λυτρωμιού τους.

Ναι... 'Απ' τ'ά τρία έκείνα δόδωρα παλ-λινάκια που ξεκίνησαν με τ'ό χαμόγελο στό χέλι, για ν' άντικρούσουν έναν βέβαιο χαμό, οι δύο φαγώθηκαν απ' τούς πεινασμένους λύ-κους, που άφθονούσαν έκεί τριγύρω ή σκοτώ-θηκαν απ' τόν έρχφό. 'Ο τρίτος όμως κατά-φερε την άποστολή του, ξαναγύρισε σ'ός κ'ί ώδήγησε, μ'ά νύχτα, όλόκληρο τ'ό στρατό στην άσφάλεια του 'Ιταλικού έδαφους.

'Ερρόκειτο δέ τώρα ν'ά παρουσιωμοφορηθή με τ'ό ανώτατο παράσημο από τ'ό βασιληά τών Γάλλων, που κόντευε ν'ά τρελλαθή απ' τ'ή χαρά του, μαθαίνοντας στις Βερσαλλίες την άναπάντητη σωτηρία του στρατού του, που τόν θεωρούσε χαμένο.

'Ήταν νύχτα, όταν έφτασε ο κομιστής του διατάγματος και τ'ό παρουσιόμι στη σπηή του στρατάρχου ντ' Μπέλ 'Ιλ. Κ'ί αυτός, με τ'ή λεπτή του κρίση, σκέφτηκε πώς ο καταλλήλος για ν'ά κρημίσση τ'ό παράσημο στο στήθος του νεαρού έκείνου ήρωος, ήταν ο μαρκησιός ντ' Κοετλόγκεν.

Πήγε και τόν ζήτησε στη σπηή του και τ'ό έλε με τρεμά-μενη φωνή την εύχρηστη και τιμητική έκείνη είδηση.

'Ο Κοετλόγκεν, τρέμοντας απ' τ'ή συγκίνησή του, έσφιξε τ'ό τευ-τωμένο χέρι του φίλου του στρατάρχου. Τ'ά έβλεπν λίγο στο πόδι, εύτυχιόμενοι κ'ί οι δύο τους. Μ'ά ο στρατάρχης δέν άποφάσισε ν'ά φύγη και έλε στο μαρκησιό :

—'Αγαπημένε και σεβαστέ μου φίλε, κάποιο μυστήριο μου κρύ-βεις. Δέν τόλμησα τόσο καρδ'ά σ'έ ρωτήσω, γιατί σ' έβλεπα π'ό βουβό και π'ό θλιμμένο από ό,τι ήσουν πριν, μ'ά τώρα δέν μπορώ ν'ά κρησθώ. Γιατί έδιόλεξες έκείνους τούς τρεις μονάχα τότε, έν'ό κ'ί άλλου στην παράταξη, πριν φτάσεις σ' αυτούς τούς τρεις, είχαν κ'ί ίδια ή και περισσότερα πρόσωπα ;

—Στρατάρχα μου, θ'ά στο π'ό. Βρισκόμιον στο στρατό σου σαν ένας θεατής άπ'ός. Δίχως βαθμό και δίχως είδικά καθήνοντα, δέν μπορούσα λοιπόν ν'ά διαθέσω έλεύθερα με την κρίση μου τρεις απ' τούς φαντάρους σου σε τόσο κρίσιμες στιγμές, στέλνοντάς τους σε βέβαιο θάνατο. Γι' αυτό και ήμιον έπιφυλακτικός.

—Μ'ά καλά, κύριε μαρκησιέ, ξανάπε με έκκληξή ο στρατάρχης. Καί κείνοι οι τρεις που διόλεξες κ'ί έστειλες στο βέβαιο χαμό, δέν ήσαν φαντάροι μου ;

—Ναι... Ούτε συζητήσοι... Μ'ά... ήσαν. Ξέρεις και... παι-διά μου!...

Άκούσε ο στρατάρχης και φίλησε εύλαβικά τ'ό γέροκο έκείνο χέρι. Κ'ί άπονημώθηκε την ήλλη μέρα ο περφη-νος πατέρας, καρφώνοντας ο δίος τ'ό ύπερτατο παράσημο στο πλατείδ του... μ ο ν α χ ο γ υ ι ο υ του τώρα στήθη....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Ανισχυομένοι στοχασμοί, τώρα πληγαίστε μακριά, φευγάτε, όργη και τύχη, ένθιμησες, που ός τών νεκρών και μένα μου έχετε βαρειά τούς δυό κροτάφους θλίψει.

Κρηνες άπαλοήσοιες και μονολόγια χλοερά, φρονές πουλιών κ'ί άγέρα, άντρα βαθείά και τών δασών τών άγριων φάτα θαμπερά, όταν πεθαίνει ή μέρα,

'Εντομα, ζώα, ψυχές λευκές, της όμορφιάς τ'ό καθέτι, που πλήθο δέν ν' άνθισση, μη διώχνεις έναν ταπεινό έκέτη και προσκυνητή δικό σου, ό θεία Φύσι!

ΓΙΑΤΙ ΣΙΩΠΟΥΣΕΣ !

(Του L. STEKETTI)

Στ' όλόγλυκο και νεοτό της νύχτας άγεράκι όπου ευωδιάζανε βαρειά οι κάμτοι οι άφρογόμενοι, μ'αζ' κ'ί οι δυό άνεβαίναμε σ' έκείνη έκεί τ'ή ράχη, έν'ό οι γούλλοι εφάλλανε στο φράχτη τους κρημμένοι.

Τ'ά μάτια σου που μοιάζανε με περισσότερες μάτι, σαν για δειλή παράκληση στον ούρανό κροτούσες, κ'ί έγώ σαν ν'ά κατάλαβα απ' τ'ή σιγή σου κάτι πάρα πολύ σ' άγάπησα, μόνο γιασ' όμιωπούσες.

ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΟΥΣ

(Του Β. ΟΥΓΚΟ)

Τίποτα δέν έν' στον κόσμο που τ'ό δρόμο του (δέν έχει.

Τ'ό ποτάμι απ' τ'ό λειβάδι στ' άφρισμένο κήμα (τρέχει.

Μέσα στ' άνθη τριγυρνώντας βρίσκει ή μέ- (λισσα τ'ό μέλι.

Κάθε πράγμα στο σκοπό του τρέχει δίχως ν'ά (τ'ό θέλη.

'Ο άντ'ός ψηλά πετάει, τ'ό κοράκι κάτω μένει και στον Πλάστη ή προσοχή ού μύρο αθέ- (χω άνεβαίνει.

IL BACCIO

(Του Π. ΒΕΡΑΑΙΝ)

Φιλί, τριαντάφυλλο άλιγο στον κήπο τών (χαδιών,

άνοιμαναρίσματα γλυκά π'ά στών δοντιών τ'ό (παύο

τ'ό κάθε λάγου τραγουδιού, που μέσα στών καρδιών τ'ά βάθεια γλυκοτραγουδεί ο 'Ερωτας —σ'ό φτιάνο ένα στεφάνι άμάραντο μ'ά ταπεινό στεφάνι μ' όσα λουλούδια άπόμειναν στον κήπο τ'ό φτωχό...

Τραγουδι μεγάλόπινο κάποιος τρανός άς κάνει, που ν'ά ταιριάξη του φιλί —φιλί μαγευτικό...

'Εσ' άνείπιστη ήδονή κ'ί άφροστο έσ'ό μεθύσι... Παρηγοριά, νακούριμα, τραγουδι, μουσική... Στραγγίζω σου τ'ό κάπτελλο! Κ'ί όποιος, όμιέ, φιλήσει...

—μεθ'ά τον με τ'ή γλίσσα σου, γλυκόπιπο κρασί!...

ΧΙΝΟΠΟΡΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

(Του ΑΦ. ΑΛΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Κίττα : τ'ά φύλλα πέφτουνε στη γλήη μαρμαίνα. Στη λαγγυαδιά την έσημη ο άνεμος βογγάει

Τ'ό χειλόδι άπως πετά, με τ'ό φτερό άκοιμμένο

Του βάλτου τ'ά όλοφράνια νερά, τ'ά κοιμμένα

Νά! της καλόβας τ'ό παιδί που τις ρεϊκίες θερίζει.

Νά! και τ'ό ξύλο τών δασών που ο ξυλοκόπος σπάζει.

Τόν ψιθύρο του έχασε τ'ό κήμα, δέ μαγεύει

Τώρα τ'ά γύρω κ'ί άπαλά τ' άγέρι δέ χαιδένει

Σάν πρ'ότα την τρεμύμενη λιτά τ'ή γρηά λένια.

Τ'ά πουλιά πειά δέν κελαιδούν στα ξεραμένα πεύκα.

Τ'ό φ'ός της μέρας γήγορα γυρίζει σε σκοτάδι.

Τ'ό αστέρι σβύνει π'όταν φανεί βαθείά στο κρύο τ'ό βράδι.

Ρίχνει μ'ά λάμψη άδύνατη που κάποιες ήμερα σου φάνεται, και χάνεται κατόπι στών αϊθέρα.

Πάνω στο λόφο τους τ' άρνά δέ βρίζουν πειά χορτάρι

Τ'ό πρόβατο ξεμ'άλλισμα έχασε κάθε χάρη.

Μ' έρωτικά και χαροπά τραγουδια ή φλογέρα

Του πιστωού πειά δέ μεθ'ά τών κάμτων τόν άγέρα.

"Όλα τ'ά χόρτα στους άγρούς λυγίσαν χλωμισμένα.

"Ετσι περνάει ο καιρός κ'ί ή μέρες μας, όμιένα!

